

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שבעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת

קרח

♦♦♦

שנת

תש"פ

♦♦♦

גליון 57

להתרחק מקרח שבכל דור

מפולפלות, אלא אתה יודע בעצמך בתוככי
לבך שכל האימרות והצעקות הללו בשקר
יסודם, אלא מאי? מדות!!!

ועובדא הוה באחד שה' פוער פיו על גדולי
עולם, והיו שאמרו שאינו מאה אחוז... אמר לנו
רבינו שזה לא נכון, אלא זה רק "מדות..."

בתחילת הבריאה נקבעו מנהיגי הדורות

בוקר ויודע ה' את אשר לו, מה אומר רש"י
כשם שאי אפשר להפוך בוקר לערב, כך אי
אפשר לשנות את זה. זאת אומרת שהכל
נקבע מהשמים, כל הנהגה בכלל ישראל, וזה
חלק מעצם הבריאה.

וזה לא רק משה ואהרן, אלא גם במשך הדורות,
הכל נקבע מששת ימי בראשית, כמו שאמרו
חז"ל שהראה לו הקב"ה לאדם הראשון דור דור
ודורשיו, דור דור ומנהיגיו. וממילא כל מי
שמתחכם, וחושב "ליצור" מנהיג אחר' כל כלי
יוצר עליך לא יצלח...

סבל גדולי הדורות מקרח שבדורם

אמנם גדולי הדור סובלים מאותם המפריעים
להם בהנהגת הכלל. כמו שרואים בפרשת
השבוע את הצער הנורא שהיסב קורח למשה
רבינו.

וכן הראה מרן החזו"א זצוק"ל לרבינו מדרש
בפרשת אמור, שמוסיף עוד משפט, על דור
דור ודורשיו, דור דור וגנביו.

וכפי שהבנתי מרבינו, לא הרחיב החזו"א
בדברים, לפרש מה רוצה להראות במדרש זה,
רק נתן לחכם שיחכים ויבין כונתו.

ובהזדמנות כתב ע"ז רבינו כמה מילים וז"ל
אמרינן במדרשים שהקב"ה הראה לאדם
הראשון דור דור ודורשיו ומנהיגיו, ובמדרש
אמור גרס גנביו ולסטיו, ויש להבין מה יש בזה
לאדם הראשון.

יש לומר כל הנשמות הי' כלולים באדם הראשון
וצריכין לבוא על תקונם, לכן הודיעו שיראה איך
שכולם יתקנו את החטא.

והא דהראה לו גם לסטיו וגנביו, להראות עד
כמה שקשה להצדיקים ללחום עמהם,

קרח ידע האמת וברח ממנה

פרשת קורח, אומר רש"י שהיא יפה נדרשת,
וב"ה לא נגמרו הקולמוסין, ועדיין רבו הביאורים
והפירושים "בעומק" פיקחותו של קורח וכו'
וכו'.

אך רצוני להביא דבר נורא שמצאתי במדרש,
שמלמד אותנו את יסוד שורשו של קורח,
והלואי ונלמד מזה אלינו, כמה צריך להתבונן
במעשיו, ולא לטעות בדברים חמורים שכאלו.

איתא במדרש על הפסוק ויאמר משה אל קרח
וגו', התחיל לדבר להם שמעו נא בני לוי וכו',
אריכות דברים שאמר להם משה, ומסיים
המדרש, כל הדברים האלו פייס משה לקרח,
ואין את מוצא שהשיבו דבר. לפי שהיה פקח
ברשעו אמר אם אני משיבו יודע אני בו שהוא
חכם גדול ועכשיו יקפחני בדבריו, ואני מתרצה
לו בעל כרחי, מוטב שלא אזדקק לו, ע"כ לשון
המדרש רבה.

זאת אומרת שקורח ידע שאם ימשיך את
הדיבורים עם משה רבינו, בודאי שמשה רבינו
ינצח, ויכנע לו, לכן לא המשיך את המשא
ומתן, אלא המשיך ברשעו, עד שהגיע לשאל
תחתית.

מורי ורבותי, ינועו אמות הסיפין, כשראיתי את
זה אחזתני חלחלה, קורח!! שפיקח היה... מה
עשית עם הפיקחות שלך, אתה יודע את האמת
שמשה רבינו צודק, ובכל זאת אתה עומד
וצועק על העול שעושה משה רבינו, ומקהיל
קהילות, וסוחף אנשים עם דברי ליצנות איומה,
ומאתים וחמשים ראשי סנהדראות וכו' וכו'.
בשעה שאתה יודע בעצמך שכל דבריך
שקר!!! מבהיל! עד היכן המדות מובילות את
האדם.

מחלוקת קרח וממשיכיו נובע ממידות רעות
והנה התורה נכתבה לדורות, ופרשה היא
בתורה, ללמדנו לדורות מה הפירוש במחלוקת
על גדול הדור, זה לא בגלל הטענות שכביכול
ענייניות, בגלל ענין פלוני שאתה חושב
שגדול הדור לא יודע.. או בגלל סיבה פלונית
שהיך מבין יותר טוב... ועוד כל מיני טענות

ושבכל זאת החזיקו תמיד זה סיבה מה שיכול לתקן. ע"כ

ובהזדמנות הוסיף רבינו בע"פ שעי"ז שכן הרבה יותר, שעם כל הפרעות הם ממשיכים לשאת במשא הדור, ולנהלם בדרך התורה, כפי שמוטל עליהם. הלואי ונזכה להיגאל מכל הדברים הרעים שמסית היצר, ונחיה באהבה ואחוה וכבוד, ויהיה נחת רוח אמיתי לבורא ית"ש.

ולצד השני צד הטוב, כבוד בין גדולי הדורות והנה בימים אלו הי' היארציט של מרן רה"י הגרמי"ל לפקוביץ זצוק"ל וכמדומני שיש לנו דוגמא מוחשית לצד השני בדיוק, ללמוד מהמציאות הזאת ששני גדולי עולם הנהיגו ישיבה אחת באהבה ואחוה וכבוד. הלא הם רבותינו רבינו זצוק"ל עם מרן רה"י רבי מיכל יהודה זצוק"ל שהנהיגו יחדיו את הספינה "ישיבה קטנה פוניבז" קרוב ליובל שנים, בלי חיכוכים כלל וכלל,

כפי שהעיד ע"ז רבינו

במכתב אישי לאדם מסויים, וז"ל מיום ה' אלול תשט"ו עד זמן שהפסקתי להגיד שיעור בישיבה הק' לצעירים בפוניבז' לא הי' שום פעם שח"ו הי' בינינו ריב, ותמיד היינו באהבה ואחוה ונזהרנו בכבוד של ידידות, ע"כ.

הבה נחשוב האם לא היו לכל אחד מהם דעה משלו, הרי חז"ל הקדושים אומרים כשם שאין פרצופיהן דומין כך אין דיעותיהן שוות. אלא שהיו מבטלים תמיד את דעתם, וכמו שהתבטאו חז"ל הקדושים בסנהדרין בא וראה כמה מחבבין זה את זה.

וזכורני בתקופת לימודנו בישיבה קטנה, שיכולנו לראות הרבה דברים שהבנו שיש לרבותינו דעות משלהם, אך כל הזמן כיבדו כל אחד דעת חברו, וביטלו דבריהם, וממילא יכולים לשרוד קרוב ליובל שנים בלי שום חיכוכים.

ואביא דוגמא קטנה, בפסח שני הי' מרן הגרמי"ל זצוק"ל נוהג לומר תחנון כמנהג החזו"א, ורבינו זצוק"ל לא אמר תחנון, אך לא עשה כן באופן בולט, אלא הי' מתיישב עם כולם, ולא הי' מוריד את הראש.

וזיכתי פעם אחת להצטרף אחרי מנחה במכונית של יקירנו יבלחט"א רבי יאיר אשקלון שליט"א שהי' לוקח את שני הגדולים הביתה, איזו אורה של נעימות וכבוד אצילי זה לזה, ממש לא ניתן לתאר במילים.

ההערכה הגדולה של רבינו למרן הגרמי"ל וגם אחרי שהפסיק רבינו למסור שיעורים, הי' מכבד כל בקשה של רבי מיכל יהודה, וכשבאו לבקש בשמו שרבינו ימסור שיחה, נענה מיד. ופעם אחת דיבר רבינו על חשיבות ההשקעה בהקשבה וחזרה על שיעורי הרמי"ם, וניגש רבי מיכל יהודה מיד אחרי שיחה, והודה לו מאד ע"ז.

ואמנם הארכתי בדברים, אך הניי מרגיש חובה להביא מעשה מופלא, המורה על הערכה אמיתית, כאשר בהזדמנות ביקשו מרבינו מכתב לספר של צורב חשוב, ורבינו הי' נמנע מזה מאד בשנים אלו, ולא הועילו שום הפצרות של רבים וטובים, רק הסכים בדוחק להצטרף למכתב של א' הרבנים.

והביאו לפניו מכתב ממרן הגרמי"ל זצוק"ל ומכתב מיבלחט"א הגאון רבי איתמר גרבוז שליט"א ראש ישיבת ארחות תורה, וכשראה את שני מכתבים, אמר לי איך האב אפראבלעם, פי' יש לי בעיה, למי להצטרף, מצד אחד מפני כבודו של רבי מיכל יהודה רבי צריך להצטרף אליו, ומצד שני רבי איתמר כותב יותר חם על האברך [כי הכירו מקרוב], ואיני יודע מה לעשות.

ומה עשה, לקח דף וכתב לו מכתב שלם. ועמדתי משתומם, מה שכל המשלחות של תלמידי חכמים לא הצליחו לשכנע את רבינו לחרוג מהנהגתו שלא לכתוב מכתב, הצליחה "עדינות נפשו" שמרגיש את חשיבות גדלו של רבי מיכל יהודה מצד אחד, ואת התועלת של האברך מצד שני. כמה לימוד בשבילנו מעשה כזה.

הכלל הוא, אם רוצים, יודעים לכבד ולהעריך בכל מצב ובכל זמן.

והרבה דברי הערכה מופלגת שמענו מרבינו על מרן זצוק"ל, והי' מספר האיך שמרן החזו"א זצוק"ל העריכו מאד.

ואחרי שעזב רבינו את הישיבה קטנה, שמעתי שאמר להורה שכדאי לו לשלוח לישיבה קטנה כי רבי מיכל יהודה שם...

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים עד יעמוד לקץ הימין בב"א

בשמירת מידת השלום זוכים למשיח

ואסיים בדבר נורא שמביא החפץ חיים בספרו שמירת הלשון (ח"ב פ"ז) וז"ל כתבו הספרים בשם הזוהר הקדוש דבי כנישתא חדא, אם היו שומרים מדת השלום כדבעי, יכולים לזכות לביאת המשיח.

הלואי ונזכה במהרה בימינו אמן.